

Вечір

Еміль Верхарн

Переклад: Микола Терещенко

Колись читатимуть в вечірній час
Мій вірш, і під його погаслим змістом
Відчують розумом палким, огнистим,
Як під золою давніх бунтів і образ

Сьогодні радість у моїх широких грудях
З журбою бореться в напружених боях,
І розганяє чорний і безтямний жах,
Сповняючись любов'ю до сердець забутих.

Люблю я нерви, очі, чоло, мозок мій,
І кров, що в серце б'є, — вона годує тіло;
Люблю людину й світ, і поважаю силу,
Що всім керує у мандрівці життьовій.

Ми мусим брати, даючи з лихвою.
Хто хоче жити, той рівня мені.
З жагою до життя стаю я до борні,
Бажаю жить, боротися з імлою.

Часи приниження й величності! Вони
Сплелися в полум'ї, що зветься існуванням,
І навіть перед смертним подихом останнім
Горить огонь ясний, і рветься із труни.

А з людськістю, з безмежною юрбою,
Глибокий мозок зв'язує серця людей.
П'яніє розум над просторами ідей,
Проймаючись любов'ю світовою.

Безмірна ніжність розлилась в серцях.
Вона оздоблює красу земну, хвилину,
Вона розгадує, розв'язує причини;
О, ви, що будете читать мене в віках!

Чи знаєте, чому до вас гукаю?
Аби у час, коли в серцях людських
Засяє Правда в німбах неземних,
Настав би мир довічний для земного краю.

Джерело: Державне видавництво художньої літератури, Київ, 1946.

Переклад: Микола Терещенко